

מדינת ישראל
משרד הממשלה

משרד

מס' 17/5

פרוטוקול

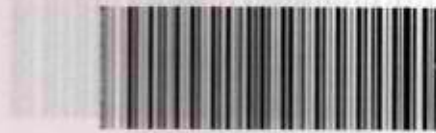
ישיבת מיום 20 במאי 1996

סדרה 2

תיק מס'

17/5

מחלקה

שם תיק: ועדת כהן-קדמי בענין ילדי תימן - פרוטוקול
מישיבות הועדה - סדרה ב - פרוטוקול מיום

ג-9749/5

מזהה פיזי

מזהה פריט 000e3x

כתובת: 2-109-3-6-7 תאריך הדפסה 11/07/2016

ועדת חקירה במלכתיות בענין פרשת
העלום של ילדים מבין עולי תימן
בשנים 1954-1968

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 20/5/96

חברי הוועדה:

- נו"ר - שופט בדימוס - יהודה כהן.
- חברה בוועדה - שופטת בדימוס - דליה קובל
- חבר בוועדה - אלוף במילואים - דוד מימון

מיגוון שירותי פרוטוקול

- * רישום פרוטוקולים בוועידות, בורריות, בתי משפט
- * הקלטות ופיענוח סרטים וקסטות
- * תירגומים מקצועיים בכל השפות
- * אספקת כח אדם מקצועי משרדי וטכני
- * הדפסות על מחשב
- * הדפסות על לייזר

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 20/5/96

חברי הוועדה:

יו"ר - שופט בדימוס - יהודה כהן.
 חברה בוועדה - שופטת בדימוס - דליה קובל
 חבר בוועדה - אלוף במילואים - דוד מימון

עדותה של הגב' לידיה כחלון - תיק 256/96

היו"ר: 20 למאי 1996, והעדה הראשונה תהיה הגב' לידיה כחלון
 בתיק 256/96.

גב' כחלון אני מזכיר לך שעליך לומר את האמת את כל האמת
 ורק את האמת.

לידיה כחלון: כן

היו"ר: קודם כל אולי תגידי לנו, אתם עליתם מתימן או?

לידיה כחלון: לא, מטריפולי, לוב.

היו"ר: מתי עליתם?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 20 במאי 1996

אותה, בלי לשאול את בעלי, בלי כלום, לקחתי את הילדה
 לבית חולים צרפן,

היו"ר: צריפין.

לידיה כחלון: כן, אז לקחתי אותה, אני בזה, בשעות הבוקר, וישבתי
 איתה כל הערב, קניתי לה צעצועים בשביל לשים לה במיטה
 ודיברתי איתה נתתי לה לאכול, בריאה, ילדה בריאה. לא
 נתתי ללב שלי שאני אשאיר אותה לבד בחדר של הילדים, והיה
 היא ועוד אחד בחדר, אז האחות אמרתי לה מה אני אשאיר את
 הילדה, אמרה לי כן תשאירי אותה, אמרתי יא אלא מה אני
 אשאיר אותה לבד, כאב לי עליה, אני הולכת רגל קדימה ורגל
 אחורה, רציתי את הילדה, אז הלכתי הביתה ובעלי שאל אותי,
 אומר לי לידיה איפה תקווה? אמרתי, התחלתי לבכות ובכיתי
 אמרתי לו תקווה בבית חולים, אמר לי איך לקחת ילדה לבית
 חולים, אין לה כלום, ילדה בריאה, אמרתי הרופא אמר לי,
 אז בהתחלה בעלי כעס, אומר למה לקחת הילדה, אמרתי מחר
 אני בבוקר, קמתי מהבוקר הלכתי לבית חולים, נכנסתי לחדר,
 לא ראיתי את הילדה בתוך המיטה, התחלתי לצעוק ולבכות
 וזה, תפסתי את האחות שקבלה ממני את הילדה, הלכתי אליה
 ואמרתי איפה תקווה, אמרה לי תקווה נפטרה, אמרתי לה איך
 נפטרה, היא לא של המוות? אמרתי לה לא תקווה נפטרה, אז
 אני קבלתי קריזה איך זה בכיתי וצעקתי, אני רוצה את
 הילדה, נראה את הילדה אפילו נתן לה נשיקה אחרונה, בת

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 20 במאי 1996

שלי, אומר לי לא אני לא יודעת איפה הילדה, אז אמרתי מה זאת אומרת לא יודעת איפה, את אמרת מתה, תני לי לראות את הילדה אפילו מתה, אומרת לי לא אי אפשר, אני בכיתי היה כסא בחדר זרקתי את הכסא בחדר, בכיתי, צעקתי, קבלתי מה אני אגיד לך, מאוד קבלתי צעקות, מה אני אעשה, אמרתי אלך לבעלי, אני אלך לבעלי ישר איפה הוא עובד לעבודה שלו, אז אמרתי לו אתה יודע עמוס הילדה נפטרה, אומר לי איך נפטרה, אמרתי אני לא יודעת, אמרו לי נפטרה, בעלי לקח את האוטו של המנהל ורצנו אני והוא לבית חולים, נכנס, אמרתי לו זה החדר שהיתה הילדה, אין ילדה, נכנס למשרד חדר רופאים וזה מצא רופאים אמר איפה הילדה תקווה, אמרו לו הילדה מתה, טוב תביא לי מתה, תביאו אני רוצה לראות את הבת שלי, טוב מתה, אבל תביא אני אקבור אותה, קברנו, אבל איך קברתם בלי אמא בלי אבא, קברנו, בעלי מה עשה אני אגיד לך את האמת, שבר את השולחן הפך, מה שיש בחדר הפך, ודחף את הרופא והאחות, וזה צעקנו צעקות מה אני אגיד לך עד שבאו שניים שלושה חיילים, משמה הוציאו אותנו, אני לא רציתי לזוז, משמה בכלל, לא רצינו אמרנו אנחנו או ילדה או כלום, אנחנו לא נצא משמה, לא עזר לנו כלום כלום עד הלילה ואנחנו שמה, ובעלי אמר לי אני לא אעזוב אותם, ממחרת בבוקר, הלך עוד פעם הלכנו, לא עזר כלום, הולכת גם אני הולכת לבד, בעלי הולך לבד, עד עכשיו לא יודעים איפה הילדה, ורצנו הלכנו למשטרה להודיע, הלכנו ל, נכנסנו עוד הפעם לבית חולים לחדר זה, לא יודעים איפה הילדה, לא

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 20 במאי 1996

יודעים, לא יודעת איפה היא, לא קבר ולא ילדה, אפילו אמר
 לו בעלי תביא את הקבר אני אקבור אותה, טוב נראה את
 הקבר, אני רוצה לפתוח את הקבר אני רוצה לראות את הילדה,
 בשביל מה תקבור, אני אקבור אותה איפה אני גר, אומר לא,
 קברנו אותה אנחנו.

כ.ה. מימון: מי זה שאמר לכם כל הזמן את אומרת?

לידיה כחלון: הרופאים הרופאים.

כ.ה. מימון: את לא יודעת שמות משהו?

לידיה כחלון: לא, באמת לא.

כ.ה. קובל: הלכתם למסגרה באותו יום?

לידיה כחלון: הלכנו למסגרה, בעלי הלך.

כ.ה. קובל: באותו היום?

לידיה כחלון: כן, באותו היום, כן מחר באותו שבוע, כן, לא עזר
 כלום, כלום, כלום לא עזר, והמשכנו, המשכנו, המשכנו ללכת
 לבית חולים לא עזר כלום, עד עכשיו, וכל הזמן היה
 בעיניים שלנו שאולי תקווה חיה היא תבוא, כל הזמן היה

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 20 במאי 1996

כ.ה. מימון: כן מה שיש לך תראי כי זה יעזור.
 שום נייר לא קיבלתם, זהו

לידיה כחלון: כלום.

כ.ה. מימון: ומאז עד היום לא פניתם לשום ועדה מקודם?

לידיה כחלון: לא, באמת התעניינו.

כ.ה. מימון: ולמה עכשיו פניתם?

לידיה כחלון: שמענו שכולם באים, אמרתי אולי גם שלי יצא לעולם.

היו"ר: תקווה היתה בת 10 חודשים?

לידיה כחלון: כן. היא היתה בהירה עם עיניים כחולות, כמו אחים
 שלה.

כ.ה. מימון: חפשו בבית כי היא היתה כבר ילדה גדולה, אם תמצאו
 איזה נייר.

לידיה כחלון: לא, חיפשתי.

כ.ה. מימון: אנחנו צריכים לדעת את מספר תעודת הזהות זה יכול

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 20 במאי 1996

לעזור לנו.

לידיה כחלון: זה מה שמצאתי באמת, למה תעודה של בעלי הראשונה
 נאבדה, כשהוא נפטר לא ידעתי את התעודת זהות שלו איפה,
 איפה התעודת זהות, הראשונה נקרעה.

כ.ה. מימון: היא היתה ילדה ראשונה שלך?

לידיה כחלון: לא.

כ.ה. מימון: איזה ילדה היתה?

לידיה כחלון: שלישית, עליזה, מאיר ותקווה.

כ.ה. קובל: היא נולדה בשנת 1954.

לידיה כחלון: לא, 1953.

כ.ה. מימון: חיים היה לך?

לידיה כחלון: כן חיים לפני, נפטר בשטפונות של המים,

כ.ה. מימון: אין לנו תעודת זהות של תקווה, בכל אופן אם תמצאו

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 20 במאי 1996

תעבירו אלינו.

לידיה כחלון: מאיפה אני אמצא, תעבירו אלינו, חיפשתי הכל.

כ.ה. מימון: אולי אצל האחים, בתעודת זהות של האבא אין לכם לא רשום?

לידיה כחלון: לא, לא רשום יש לי רשום הילדים הראשונים. חיפשתי חיפשתי הרבה, מצאתי רק זה, אבל זה האמת אני לא משקרת.

כ.ה. קובל: במשטרה רשמו תלונה שלכם?

לידיה כחלון: אני לא שמת לב אגיד לך את האמת.

כ.ה. מימון: איזה משטרה פניתם?

לידיה כחלון: רחובות.

כ.ה. מימון: מתי, עוד אז?

כ.ה. קובל: באותו זמן.

כ.ה. מימון: אה, באותו זמן ב-54.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 20 במאי 1996

לידיה כחלון: כן, בעלי יודע, הלכנו.

היו"ר: אני מבין שהיא הרגישה לא טוב כאשר הייתם במעברת כובבה?

לידיה כחלון: כן, כן.

היו"ר: זה קרוב לצריפין?

לידיה כחלון: לא, קרוב לרחובות.

כ.ה. מימון: יבנה.

לידיה כחלון: כן, הילדה היתה בריאה, בריאה לגמרי בריאה, לא חולה של בית חולים, לא ראיתי לא קבר לא ילדה, עד עכשיו לא יודעים איפה, כלום הקבר לא נתנו את הקבר, וקבורה איפה הילדה, שום דבר.

היו"ר: אז הוא יצלם את הדף הזה ויחזיר לך. תודה רבה.

עדותה של הגב' סופר חנה - תיק 169/96

היו"ר: העדה הבאה היא הגב' סופר חנה, (שובל)?

חנה סופר: כן ההורים שלי שובל ואני נשואה סופר.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 20 במאי 1996

היו"ר: נשואה - סופר, בתיק 169/96.

את גם כן לא הזכרת פה באיזה עליה עליתם מתימן?

חנה סופר: לא מתימן מחשן, בעדן היינו לא מתימן.

כ.ה. מימון: ההורים גרו בעדן לפני חשד?

חנה סופר: כן.

כ.ה. מימון: אתם מה שנקרא עדנים?

חנה סופר: אנחנו עדנים אבל היינו גם בחשד, אז במלחמה, היינו במלחמה, אז אחר כך העבירו אותנו לחשד, ואחר כך אחרי כמה שנים העלו אותנו לארץ,

כ.ה. מימון: באיזה שנה עליתם?

חנה סופר: התחלת אני חושבת אם אני לא טועה 58 היינו הראשונים הראשונים.

כ.ה. קובל: 48.

חנה סופר: סליחה, 48 טעיתי.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 20 במאי 1996

יש לי אחות שנולדה בשנת 50 שתייה בריאה, יש שני אחים שלי התאומים, היו לי שני אחים בן ובת אני הייתי כבר בת 14 כבר הייתי עובדת, ואת אמא שלי אני ילדתי בבית, כי ההורים שלי לא היו חברי הסתדרות.

כ.ה. מימון: את האחות של התאומים?

חנה סופר: כן, שלתיאה וצדקה.

כ.ה. קובל: אבל כשהגעתם לארץ בשנת 48 לאן העבירו אתכם?

חנה סופר: לעתלית, כקודם לעתלית היינו.

כ.ה. קובל: ואחר כך?

חנה סופר: ואחר כך לאבן יהודה.

כ.ה. מימון: וזה קרה באבן יהודה או בעתלית?

חנה סופר: לא באבן יהודה אחים שלי נולדו. גם אחותי באבן יהודה שתייה בריאה, הגדולה.

כ.ה. קובל: מתי הם נולדו התאומים?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 20 במאי 1996

חנה סופר: ב-52 אם אני לא טועה באמצע של בקיץ 52.

היו"ר: המקרה קרה כאשר הם היו כבר בני חצי שנה.

חנה סופר: כן, חצי שנה.

היו"ר: אז היו להם שמות, לא?

חנה סופר: כן, בטח שהיו שמות.

כ.ה. קובל: תחזרי עוד פעם על השמות?

חנה סופר: שלתיאל וצדקה.

כ.ה. מימון: צדקה זה הילדה כן?

חנה סופר: בבקשה?

כ.ה. מימון: צדקה זה הבת.

חנה סופר: כן.

כ.ה. קובל: אז הם הרגישו לא טוב?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 20 במאי 1996

חנה סופר: כן, הרגישו קצת לא טוב, אבל לא, אנחנו יודעים מה זה, אמא שלי יודעת מה זה ילדים חולים.

כ.ה. קובל: אבל היא לקחה אותם לבית חולים.

חנה סופר: נכון פרדסיה זה היה, והתקופה של שבועיים שלושה שבועות שהילד נפטר, וקיבלנו אבל, ישבנו שבוע וזהו, אמא שלי הולכת לבקר לראות אם הילדה נפטרה, ואמא שלי תמה לא יודעת כלום, הורים שלי תמים, אז זה הכל.

כ.ה. מימון: אבל היא ביקרה אותם לפני שקבלה את המברק?

חנה סופר: כן, בטח שבקרה, היתה הולכת כל יום היתה הולכת ברגל.

כ.ה. מימון: עוד בגיל חצי שנה היתה מניקה אותם או לא?

חנה סופר: לא, לא הניקה.

היו"ר: אז מה שאת אומרת זה שקבלתם מברק ביחס למותו של הילד.

חנה סופר: כן, רק בבו, בבת לא קיבלנו כלום, לא

היו"ר: עשיתם משהו כאשר לא הזכירו את הבת?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 20 במאי 1996

חנה סופר: אני לא יודעת בדיוק, ההורים שנפטרו ואני בחורה צעירה
 לא יודעת כלום.

היו"ר: מה הסיפורים שמספרים, את לא יודעת מה הם עשו ביחס לבת?

חנה סופר: לא, לא, אני לא יודעת, כי הייתי צעירה, זה עסק שלהם,

כ.ה. מימון: אבל היית בת 14.

חנה סופר: כן אבל הייתי מה הייתי עובדת, גם עבדתי, טוב, הזכות
 קדימה לאמא ולאבא, לא לבת.

היו"ר: אני רוצה לשאול אותך, כאשר נתקבל המברק שהילד נפטר, את
 לא יודעת מה, הם לא ידעו מה שקרה לבת, אבל את יודעת אם
 הם הלכו וחקרו, שאלו?

חנה סופר: לא, היו תמים.

היו"ר: אולי היא עוד חיה והם בכלל לא הלכו לבקש אותה בחזרה.

חנה סופר: הם היו תמים ההורים שלי, ההורים שלי היו תמים, לא
 ידעו כלום, לא, מהבית לעבודה, אבא שלי היה עובד, מפרנס
 את המשפחה, ולא זכור לי, אני יודעת שאמא שלי היתה
 הולכת, זה ידוע, אמא שלי תמיד רצה, זה הכל,

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 20 במאי 1996

היו"ר: כן, אבל השאלה היא אם היא הלכה גם אחרי שנתקבל המברק,

חנה סופר: הלכה לבקר את הילדה, בטח, זה איזה אמא, יש לה עוד בת שמה.

היו"ר: אבל את לא אומרת את זה.

חנה סופר: אז מה אני, זרקה אותה, אין אמא שתזרוק את הבן שלה או את הבת שלה.

היו"ר: אבל את אומרת, בהחלט את אומרת משהו, אבי נסע לבית החולים

חנה סופר: לבקר את הילדה.

היו"ר: לברר מה בדיוק קרה ומה עלה בגורל צדקה. לא נתנו לו תשובות ברורות וגם לא הוכחות שאכן נפטרו התינוקות.

חנה סופר: לא, לא, גם לא ראינו קבורה ולא שום דבר ורק המברק נתנו, לא רואים, לא אמרו בואו תקחו כמו שהיום שיש מוות אני יודעת שלוקחים את התינוק וקוברים אותו, זה הכל.

כ.ה. קובל: ואת בטוחה שהמברק היה רק בקשר לשלתיאל?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 20 במאי 1996

חנה סופר: רק שלתיאל אני זוכרת שכאילו כמו היום אנחנו יושבים רק על הילד לא על הילדה, אמא שלי הלכה לבקר את הילדה.

כ.ה. קובל: אחרי ששלתיאל נפטר?

חנה סופר: כי יש לה את הילדה.

כ.ה. קובל: אז היא ראתה אותה, אחרי ששלתיאל נפטר היא עוד ראתה אותה?

חנה סופר: ראתה את הילדה בטח, ראתה את הילדה.

כ.ה. קובל: ויום אחד מה קרה?

חנה סופר: אז זהו הלכו אמרו, איננה הילדה לא יודעים גם ואמא שלי תמה לא יודעת שהיא, גם לא צעקה היא באה הביתה, לא יודעת כלום.

כ.ה. מימון: תגידי בבקשה חנה, גם לך יש, את כותבת שיש, הם היו רשומים בתעודת זהות של האבא.

חנה סופר: כן.

כ.ה. מימון: יש לך את הרישום.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 20 במאי 1996

חנה סופר: לא, אין לי כלום, אבא שלי נפטר גם בשנת 59 אז,

כ.ה. מימון: אבל התעודה אין לך?

חנה סופר: לא, הם לקחו את זה משרד הפנים, גם של אמא שלי, אמא שלי בחודש תשיעי, ב-28.9

כ.ה. מימון: אין לכם שום מסמך בבית.

חנה סופר: אין לי שום מסמך.

כ.ה. מימון: ולא קיבלתם גם צו גיוס.

חנה סופר: לא, זה לא קיבלנו, לא יכולה להגיד לך,

היו"ר: טוב, את לא יכולה להוסיף לנו, ואנחנו מודים לך.

עדותה של הגב' שרה אהרונוב - תיק 208/96

היו"ר: העדה הבאה הגב' שרה אהרונוב בתיק 208/96

גב' אהרונוב אותן השאלות ששאלנו עדים אחרים, מאיפה אתם באתם באיזה עליה?

שרה אהרונוב: ינואר 49 מבולגריה. המקום פרדס חנה, המדובר באחי,

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 20 במאי 1996

כ.ה. קובל: שהוא נולד איפה?

שרה אהרונוב: הוא נולד בבולגריה, והוא היה בן 9 חודשים כשהוא, אני מבינה, נלקח לבית ילדים. ובערב אמא שלי הניקה אותו, ובבוקר אמרו שהוא נפטר.

כ.ה. קובל: כשעליתם ארצה בן כמה הוא היה?

שרה אהרונוב: הוא היה כנראה בן 4 חודשים.

כ.ה. קובל: וזה קרה אחרי 5 חודשים בארץ.

שרה אהרונוב: שלושה, ארבעה חודשים אני משערת. המקרה קרה כשהוא היה בן 9 חודשים.

היו"ר: אז הוא היה בבית ילדים בפרדס חנה?

שרה אהרונוב: זאת אומרת הוא לא היה בבית ילדים, הוא השתעל ולחצו על אמי להכניס אותו לבית ילדים.

היו"ר: זאת אומרת הוא היה עם ההורים.

שרה אהרונוב: הוא היה עם ההורים כן, היה לי אח מבוגר בן 15 שהיה

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 20 במאי 1996

עלה עם הליית הנוער, והוא היה בבן שמן, ואחות בת 14.
 האח הזה.

כ.ה. מימון: זאת אומרת הוא השלישי. אהרון קראו לו?

שרה אהרונוב: לא, אני השלישית הייתי אז בת שנתיים והוא הרביעי.

כ.ה. מימון: קראו לו אהרון?

שרה אהרונוב: כן.

כ.ה. קובל: לחצו על האמא להכניס אותו לבית ילדים.

שרה אהרונוב: כן, והיא הניקה אותו בערב, הלכה בבוקר להניק אותו
 אמרו לה שהוא נפטר.

כ.ה. מימון: באותו יום שהכניסה אותו?

שרה אהרונוב: לא, למחרת בבוקר אמרו לה שהוא נפטר.

היו"ר: זה פרט שברור לך בזיכרון שזה היה בדיוק למחרת?

שרה אהרונוב: זה לפי הזיכרון של אמי הזקנה, זאת אומרת היא די

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 20 במאי 1996

מבוגרת, מה שברור לי וזכור לי, זאת אומרת משיחות בבית, שאבי תמיד חדש שהוא לא נקבר, כי הזמינו אותו ללוויה, פרסמנו גם כתבה על זה, הזמינו אותו ללוויה, וקברו אדם מבוקר, לא קברו ילד, גם לא עשו לו קריה.

היו"ר: נדמה לי ששמענו עדות שילד בגיל כזה, היו נוהגים לקבור עם איש מבוגר.

שרה אהרונוב: נכון, בדיוק חוסכים מקום. עכשיו, מה שאני עשיתי, והגעתי לאיזה שהוא מסמך, שמת לי לב שהמספרים מספרי הזהות הם מספרים עוקבים, אז לקחתי מספר אחרי, והלכתי למשרד הפנים להוציא תמצית רישום מתוך הנחה שיצא משהו דומה ויצא. אז יש לי כאן את תמצית הרישום.

כ.ה. קובל: את הרי שלחת לנו.

שרה אהרונוב: כן.

כ.ה. קובל: וכתוב שהוא עזב את הארץ ביוולי 63.

שרה אהרונוב: כן, וזה כבר עורר את החשד ברמה יותר גבוהה.

כ.ה. מימון: יש לנו הרבה כאלה.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 20 במאי 1996

שרה אהרונוב: שמעתי כן, לצערי.

כ.ה. מימון: כך שזה לא יוצא דופן, ואת זה אנחנו נצטרך לבדוק.

היו"ר: זאת אומרת נבדוק את התופעה הזו שמספר גדול של ילדים שאבדו אחר כך הופיעו ברישום כאילו שהם אותה שנה עזבו את הארץ או שעדיין תושבים של הארץ, אבל בלי כתובת בלי,

שרה אהרונוב: בדיוק, זה מעורר חשדות, האמת היא שהלכתי למשרד הפנים מתוך הנחה להרגיע את אימי שיצא שהוא נפטר, אבל יצא משהו אחר, מסתבר מעל לכל ספר שהוא חי.

כ.ה. קובל: בגלל התעודה הזאת את אומרת?

שרה אהרונוב: בגלל התעודה הזאת, קשה לי להאמין שיצא דבר כזה, אלא אם כן זה לא יפה מה שאני אגיד, כן, אלא אם היה כאן איזה שיתוף פעולה, מוזר עם כל העניינים האלה.

היו"ר: לא, יש לנו חשד שיש הרבה מיתות שלא דווחו למשרד הפנים והשמות של אלה שמתו נשארו ברשימה כאילו שהם חיים, ואז כאשר עשו מפקד ב-64, 63, הם לא הופיעו למפקד, ואז החליטו שם להוציא תעודות כאלה. אבל אנחנו לא יודעים אנחנו עוד חוקרים בעניין הזה.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 20 במאי 1996

שרה אהרונוב: ומה עם סיפור הקבורה שהוא נקבע מבוגר ולא ילד?

כ.ה. קובל: טוב, בשביל זה אנחנו יושבים על המדוחה.

היו"ר: זאת היא כל הסתירה בעניין, שמצד אחד אומרים הוא מת, וכבר נקבר, ומוסיפים פרטים, נקבע עם מבוגר, מצד שני פתאום מופיעה תעודה כזו ממשרד הפנים שהוא עזב את הארץ.

כ.ה. מימון: לפי זה עזבו את הארץ כמה מאות ביולי 63.

שרה אהרונוב: כן, עצוב מאוד.

היו"ר: תודה רבה לך.

עדותה של הגב' מזל שירום - תיק 209/96

היו"ר: העדה הבאה היא הגב' מזל שירום בתיק 209/96 התיק הזה כבר היה, לא?

כ.ה. מימון: היה צריך להיות אבל היא לא באה.

היו"ר: מאיפה עליכם מתימן?

מזל שירום: מתימן.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 20 במאי 1996

היו"ר: באיזה שנה?

מזל שירוס: בשנת 50, הייתי עוד בתור ילדה ככה, עוד לא יודעת מה הולך.

כ.ה. מימון: ולאן שלחו אותכם לעין שמר?

מזל שירוס: כן, לעין שמר.

כ.ה. קובל: היית בחודש התשיעי להריוןך?

מזל שירוס: שבוע לפני ש,

כ.ה. קובל: שבוע אחרי שעליתם ילדת.בן.

היתה לידה ראשונה?

מזל שירוס: לא, היתה לידה שניה.

היו"ר: אבל היית אומרת שהיית ילדה, מה זה ילדה?

מזל שירוס: הייתי עדיין ילדה שעדן,

כ.ה. קובל: לא, היא היתה בת 15.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 20 במאי 1996

היו"ר: את היית בת 15?

מזל שירוס: כן חיתנו אותי קטנה.

היו"ר: ושיכנו אותכם במחנה עין שמר?

מזל שירוס: כן.

היו"ר: מה קרה לילדה?

מזל שירוס: לא, זה ילד, אחרי שבוע ילדתי, אנחנו עוד לא יודעים
 לא איפה הלכת, לא איפה, ממש הייתי סגורה בחדר, פוחדת,
 אז היה שתי זקנות עזרו לי ללדת, הלכו להגיד לאחות
 שמישהי ילדה, אז היא באה, חיתלה את הילד והכל, אומרת לי
 לבוא אל ה,

כ.ה. מימון: לאן?

מזל שירוס: לא יודעת לאן, אני כמו,

היו"ר: לבית חולים או לבית תינוקות או מה?

מזל שירוס: לא, אני חושבת לקחה אותי לבית חולים, אם היה כמו בית

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 20 במאי 1996

חולים, אני מניקה 3 ימים הילד בסדר, אחרי שלוש ימים
 אומרים לי הביתה, אני בוכה אייפה הילד, אמרו נביא לך
 לאיפה שאת נמצאת. הלכתי הביתה, אני לא יודעת, בוכה
 חולה, לא עשו לי כלום, הלבישו לי הבגדים מה שהיה עלי
 מלוכלכים הכל, ואני לא יודעת איפה אני, הגעתי לחדר
 המרפאות, בעין שמר סגרו עלי כל היום, שכחו ממני בכלל
 ובעלי לא יודע איפה אני, אף אחד לא יודע איפה אני בכלל,
 אז באה אחות כזאת, אני אומרת לה תראי אני מתה, תקחו
 אותי מאיפה אני נמצאת, סחבה אותי ככה באכזרות, ונתנה לי
 זריקה וכדורים ואני ככה חולה לא יכולה לעמוד, היא שלחה
 אותי לחדר עם אחות אחת איפה שאני הולכת, אני הולכת לחפש
 איפה הילד, איפה הילד, שום דבר, ועד עכשיו, כמה שאלתי,
 כמה חיפשתי, אמרו אין. אז העבירו אותנו ממושב למושב.

כ.ה. מימון: רגע, בכל המקרים בשלב מסויים אמרו הילד מת, או
 הילדה מתה.

מזל שירום: לא אמרו שום דבר, כלום כלום.

כ.ה. מימון: אפילו שהילד מת?

מזל שירום: ישבנו ששה חודשים בבית חולים ואנחנו מחפשים כל פעם,
 חברות לוקחות אותי לבית תינוקות ואני בוכה כל הזמן, אין
 ילד בכלל.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 20 במאי 1996

כ.ה. קובל: הלכתם למשרד של המחנה?

מזל שירום: לא, לא יודעים אנחנו עולים חדשים, כולה שבועיים, שבוע.

כ.ה. מימון: תגידי מזל, שהוציאו אותך מאותו מקום שאת לא יודעת אם זה בית חולים את נסעת חזרה לעין שמר או היית,

מזל שירום: כן, לקחו אותי, עכשיו אני יודעת שזה.

כ.ה. מימון: זה היה רחוק?

מזל שירום: כן.

כ.ה. מימון: כמה זמן זה לקח את יודעת?

מזל שירום: אני הייתי חולה לא עשו לי שום דבר.

כ.ה. מימון: ידעת שזה בית חולים רמבם?

מזל שירום: זה בעין שמר היינו גרים, אני לא יודעת.

כ.ה. מימון: כן, בעין שמר, אבל שלקחו אותך עם האמבולנס,

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 20 במאי 1996

מזל שירוס: לקחו אותי והחזירו אותי,

כ.ה. מימון: לקחו אותך גם עם אמבולנס.

מזל שירוס: החזירו אותי לא יודעת איפה אני.

כ.ה. קובל: אני הבנתי שלקחו אותה למרפאה בעין שמר.

כ.ה. מימון: זהו כי לפי המכתב,

כ.ה. קובל: איפה שסגרו אותך זה היה בעין שמר?

מזל שירוס: בעין שמר.

כ.ה. מימון: שהשאירו את הילד בבית חולים ואמרו לך תלכי, לקחו
 אותך באוטו?

מזל שירוס: כן, אמרו לי נקח אותך הביתה, אחר כך,

כ.ה. מימון: זאת אומרת לקחו אותך הביתה.

מזל שירוס: לקחו אותי הביתה.

כ.ה. מימון: באוטו.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 20 במאי 1996

מזל שירוס: באוטו, בעלי לא יודע איפה אני,

כ.ה. מימון: זאת אומרת שבית חולים לא היה בעין שמר, אלא רחוק
 מעין שמר, רק את לא יודעת איפה.

מזל שירוס: לא יודעת איפה, אני עולה חדשה, כולי שבוע.

כ.ה. מימון: אתם קבלתם צו גיוס אחר כך לתינוק הזה?

מזל שירוס: לא קיבלנו שום דבר.

כ.ה. מימון: ולא תעודה?

מזל שירוס: לא כלום.

היו"ר: אתם לא הספקתם לתת לו שם?

מזל שירוס: לא, רק, בעלי לא ידע איפה אני הלכתי בכלל.

כ.ה. מימון: זאת אומרת היה בן שלושה ימים.

מזל שירוס: כן, שלוש ימים, אני זוכרת שזאת שמנקה היתה עושה לילד

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 20 במאי 1996

ככה, מרוב שהיה ילד כזה.

היו"ר: תגידי את לא, כמובן אני מתאר לי, את לא יודעת שמות של אחיות שהיו שם או רופא שום דבר.

מזל שירום: אמרתי לך, אני כמו מבולבלת, לא יודעת מתביישת, אני רק בוכה לא יודעת איפה אני זורקה בחוץ.

כ.ה. מימון: למה לא פניתם אז לכל הוועדות שהיו מקודם?

מזל שירום: אני לא ידעתי אם יש או מה, רק ששמעתי אז אמרתי לבן דודי, בעלי כבר זקן לא יודע.

כ.ה. מימון: איפה אתם גרים?

מזל שירום: גרים במושב ירחיב.

כ.ה. מימון: בירחיב, נו, זה לא רחוק מראש העין, אז לא ידעתם שיש ועדות?

מזל שירום: לא, קודם היינו בגליל העליון, אחר כך עברנו מגליל עליון לירחיב,

כ.ה. מימון: לא רצית השלמת עם זה כאילו.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 20 במאי 1996

מזל שירום: אמרתי אם אלוהים עוד יעזור, יעזור מה אני אגיד לך.

כ.ה. מימון: ועכשיו התעוררת בגלל הפרסומים.

מזל שירום: כן, ראיתי חברה מהמושב שמצאה את הבן שלה, אז אמרתי
 אולי.

היו"ר: טוב, תודה רבה לך.

עדותה של הגב' מזל עזריה - תיק 200/96

היו"ר: את הגב' מזל עזריה?

הגב' מזל עזריה מעידה בתיק 200/96 ואני מזכיר לך שעליך
 לומר את האמת, את כל האמת ורק את האמת.

כ.ה. קובל: זה בקשה לאחיד?

מזל עזריה: כן.

היו"ר: המקרה קרה, את נותנת תקופה ארוכה בין שנת 50 ל-53.

מזל עזריה: כן זה בדיוק בין שני אחים הוא נולד.

היו"ר: זאת אומרת שזה צריך להיות 51 או 52.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 20 במאי 1996

מזל עזריה: משהו כזה בסביבות של התאריכים האלה.

היו"ר: מאיפה באתם?

מזל עזריה: מתימן.

היו"ר: מתימן, באיזה שנה באתם?

מזל עזריה: ב-49.

היו"ר: ואת מתחילה ממש בעניין העלמות הילד שאמך הלכה ללדת בבית חולים אסף הרופא.

מזל עזריה: כן, אני מהסיפורים של אמא שלי, כמובן מהגיל שהתחלתי להבין, אני כל הזמן שמעתי אותה שהיא היתה אומרת אני לא מאמינה שהוא מת, הוא חי, בטוח שלקחו אותו, אז היא מספרת שהיא הלכה ללדת, אז היא ילדה ילד בריא, שמעה את הבכי שלו.

היו"ר: בבית חולים אסף הרופא.

מזל עזריה: אסף הרופא, וילדה אותו ולקחו אותו, בערב מביאים

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 20 במאי 1996

ילדים להניק, לא מביאים לה להניק את הילד, אז היא אומרת למה אתם לא מביאים לי להניק את הילד שלי, אמרו לה, הוא לא מרגיש טוב, למחרת גם אותו דבר, למה אתם לא מביאים לי את הילד שלי להניק, אומרים לה הוא לא מרגיש טוב, אמרה להם אני רוצה לראות אותו, אמרו לה הוא במחנה א' מחנה ב', היא אומרת מאיפה אני יודעת מה זה מחנה א' מחנה ב', אני רוצה לראות את הילד שלי, בקיצור אחרי כמה ימים הם באים אליה ואומרים לה גב' את הולכת מחר הביתה, אמרה טוב, תביאו לי את הבן שלי אני הולכת, אמרו לך הבן שלך מת, אמרה אני לא יוצאת מפה עד שתראו לי את הילד שלי חי או מת, אמרו לה גברת את תשתגעו אם את תראי אותו, אמרה מתו לי שלושה ילדים ביד בגיל שנה, שנה וחצי שנתיים לא השתגעתי, אז מילד בן כמה ימים אני בטוח לא אשתגע, אני רוצה לראות אותו חי או מת, אני לא יוצאת מפה עד שאני לא אראה אותו, לא רצו בשום אופן ופנים להראות לה אותו, לא, אמרו לה הוא מת והוציאו אותה בכוח מהחדר והוציאו אותה למסדרון עד שאבא שלי בא ולקח אותה.

כ.ה. מימון: איפה גרתי אז?

מזל עזריה: בנחלת יהודה ב'. ולא ראתה, מאז שילדה אותו לא ראתה אותו וכל הזמן גם עד עצם היום הזה היא אומרת אני לא מאמינה שהוא מת, הוא חי.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 20 במאי 1996

היו"ר: אתם כאשר הגעתם לארת ב-49 לא נלקחתם לאיזה מחנה עולים?

מזל עזריה: כן, בהתחלה הגענו ל, אמא שלי אומרת לעין שמר נדמה לי, הגענו שמה ואחר לעפולה,

כ.ה. מימון: אבל גם נחלת זו היתה מעברה, הייתם במעברה.

מזל עזריה: בבתים נטושים של הערבים שמה, אנחנו עברנו מעין שמר לעפולה, מעפולה לנחלת, לא יש באנו לנחלת.

היו"ר: זה מצפון לראשון, היתה שם מעברה, אוהלים.

מזל עזריה: כן, היתה מעברה, אבל אנחנו לא גרנו במעברה, גרנו ב

כ.ה. מימון: עכשיו מאז לא קבלתם שום נייר בקשר, אפילו

מזל עזריה: שום דבר רק אמא שלי מספרת שאמרו להם, שלחו להם כמה פעמים מכתב שיביאו כסף בשביל לקבור את הילד,

כ.ה. מימון: מתי זה? אז?

מזל עזריה: אז, בשביל לקבור את הילד, אבא שלי אמר, ואמא שלי אמרה מה אני צריכה להביא לכם כסף בשביל לקבור, תביאו לי את הבן שלי אני אקבור אותו.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 20 במאי 1996

מזל עזריה: לא, אנחנו רוצים שתביאו כסף בשביל שנקבור אותו.

כ.ה. מימון: אז אחרי שקבלתם את הנייר הזה לא הלכתם לבית חולים
 לבדוק אולי אתם תקברו אותו

מזל עזריה: לא, אז אבא שלי היה שמה בבית חולים, כי אחרי זה תקף
 אמא שלי אושפזה לא הרגישה טוב, והם בשום אופן ופנים לא
 רצו לזה, אמרו רק כסף שיביא בשביל לקבור אותו, סתם
 בשביל לתת להם פשוט שיהיו בטוחים שהוא מת ועוד כמה
 פעמים בקשו וזהו זה עבר לסדר היום.

כ.ה. מימון: תגידי אם את זוכרת מהאמא, היא בכלל הצליחה להניק
 אותו בכלל, או בכלל לא?

מזל עזריה: לא, אמרה לא הצליחה בכלל, איך שילדה אותו לקחו אותו,
 היא שמעה את הבכי שלו של ילד בריא.

כ.ה. מימון: היא לא הניקה אותו אף פעם.

מזל עזריה: לא נתנו לה, אמרו לה שהוא לא מרגיש טוב, כל הזמן
 אמרו לה שהוא לא מרגיש טוב. והוציאו אותה בכוח מהחדר.

היו"ר: וכמובן לא נתנו לו שם.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 20 במאי 1996

מזל עזריה: לא, שום דבר, לא הראו לה אפילו אותו.

כ.ה. מימון: ולא קבלתם שום מסמך אחרי זה.

מזל עזריה: שום דבר, יש בנחלת המון אנשים אצלנו שלקחו להם ילדים פשוט אין ילדים שמוכנים להתאמץ ולבדוק וההורים מבוגרים מאוד הם לא יכולים לבוא ולהגיע לפה, גם עוד קרובי משפחה שלנו.

היו"ר: טוב, גם לא פניתם עד היום לאף ועדה.

מזל עזריה: לא פנינו האמת כי כמה פעמים שמענו שהיה ועדת חקירה ולא יוצא מזה כלום, אז ההורים אומרים מה, בטוח לא יגלו שום דבר, לא יציאו שום דבר, הם יסתירו כמו שהסתירו כל הזמן, ככה הם ימשיכו להסתיר, אז מה הטעם שנרוץ?

היו"ר: טוב, אז יש לי עיצה לכל מי שנמצא במצב כזה, שהוא יכתוב אלינו מכתב עם הפרטים שידועים לו, ויכתוב למטה, אני מבקש לקבל את המכתב הזה כעדות.

מזל עזריה: מבלי להגיע?

היו"ר: מבלי להגיע.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 20 במאי 1996

מזל עזריה: בסדר אני אקח כמה.

היו"ר: שיכתבו קשה לי להגיע ואני מבקש לקבל את הפרטים האלה
 כעדות.

מזל עזריה: ואני אגיד לך אני למשל הייתי מוכנה להתאמץ ולנסות,
 הרבה ילדים אומרים לא יצא מזה שום דבר אז בשביל מה כל
 כך לרוץ.

היו"ר: אנחנו מוסמכים לקבל גם הודעה בכתב וזה משמש כעדות על
 הפרטים שכתובים בכתב.

מזל עזריה: לשלוח לפה.

היו"ר: כן, יש על ההזמנה גם הכתובת שלנו.

כ.ה. מימון: על ההזמנה שאת קיבלת יש גם את הכתובת, אז תתני להם
 את הכתובת.

היו"ר: תודה רבה לך.

עדותה של הגב' אמינוף ציפורה - תיק 249/96

היו"ר: העדה הבאה הגב', מה שמך הפרטי.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 20 במאי 1996

לאחרונה רק.

כ.ה. קובל: כן ראינו שזה מצורף.

היו"ר: קודם כל לאיזה עליה אתם שייכים, את באת מתימן?

אמינוף ציפורה: אני באתי מתימן הסיפור שלי הוא אחר.

היו"ר: אבל במקור באתם מתימן.

אמינוף ציפורה: כן באנו ב-3 42 אני לא זוכרת בדיוק.

היו"ר: זאת אומרת שבזמן שקרה המקרה היית תושבת הארץ.

כ.ה. מימון: איפה גרת בארץ?

אמינוף ציפורה: גרתי בכפר סבא. באוהלים בכפר סבא.

היו"ר: במעברה?

אמינוף ציפורה: הייתי בת 7, 8

היו"ר: היו עוד תימנים מסביבכם?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 20 במאי 1996

העדה: קודם היה השם שלי יוסף ציפורה, אחר כך התחתנתי שנית
 עכשיו אני אמינוף ציפורה.

היו"ר: העדה הבאה היא הגב' ציפורה אמינוף בתיק 249/96.
 מי זה יאיר בדיחי? איך אתה שייך לעניין?

יאיר בדיחי: אני בזמנו הייתי פה עם דר" מבר אילן שעשיתי פה את
 התחקיר של הועידה שהגשתי לה, ועכשיו שנפתח הנושא הזה
 שוב, אז שאלתי את הגב' אם היא מעוניינת להעיד.

כ.ה. קובל: אז אתה כתבת עבורה את המכתב. אבל אתה לא קרוב שלה.

יאיר בדיחי: אני גם קרוב שלה, בעלה להיום הן

כ.ה. קובל: כן, אבל לא בן ולא,

היו"ר: אז אני משנה, ואתה משנה ברישום, הגב' המבקשת גב' ציפורה
 אצלנו במשרד כתבו את שמך.

כ.ה. קובל: ציפורה אמינוף מקודם יוסף. וזה בקשר לבן שלך חיים.

ציפורה אמינוף: הבן שלי קראו לו חיים, אני קראתי לו.

יאיר בדיחי: .... היא ההיא היתה מנותקת מכל... תעודת פטירה קיבלה

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 20 במאי 1996

אמינוף ציפורה: כן, היו

היו"ר: את אמרת שעלית בשנת

אמינוף ציפורה: 42, 43 לא יודעת בדיוק. אבל לפני המלחמה.

כ.ה. קובל: התחתנת בארץ.

אמינוף ציפורה: התחתנתי בארץ אבל לא ברבנות כי הייתי קטנה,
 חיתנו אותי קטנה.

כ.ה. קובל: בת כמה היית?

אמינוף ציפורה: לא יודעת בת 14, 15, לא יודעת.

כ.ה. מימון: אבל חתונה עם רב ועם,

אמינוף ציפורה: באוהלים במחנה, רב אחד עשה קידוש וזהו זה נגמר
 הסיפור.

היו"ר: כמו שהיועושים בתימן.

אמינוף ציפורה: יכול להיות לא יודעת, כי אני באתי קטנה פה.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 20 במאי 1996

כ.ה. מימון: עכשיו את רוצה לתת לנו את פרטי המקרה, איך קרה שהילד נעלם.

אמינוף ציפורה: כן.

אני ילדתי אותו בכפר סבא בבית חולים.

כ.ה. קובל: באיזה שנה?

אמינוף ציפורה: לא, ילדתי אותו בכפר סבא, בבית חולים בכפר סבא. הילד היה בסדר, לקחתי אותו הביתה, טיפלתי אותו, הכל טוב ויפה בגיל חודש וחצי הלכתי איתו לקופת חולים, הרופא אמר לי יש לו דלקת ריאות לא חזקה אבל כדאי לקחת אותו לבית חולים, לקחתי אותו לבית חולים בילינסון, שמה נשאר כמה ימים, אחרי כמה ימים הייתי, זאת אומרת כל יום הייתי הולכת לבקר, אז לא היו נותנות להכנס, היו רואים רק מהחלון ומדברים אחר כך עם הרופא.

הייתי רואה אותו, בדיוק המיטה שלו היתה על יד החלון, ראיתי אותו משחק, בזמן האוכל היתה באה אחות מאכילה אותו, שליחה, זה כואב לי, אחרי כמה ימים, אני לא זוכרת כמה ימים, הרופא אמר לי גברת הילד חסר לו ס,

כ.ה. קובל: חסר לו דם?

אמינוף ציפורה: כן, אמרתי לה, איך דם, אני אחרי לידה חודש וחצי.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 20 במאי 1996

אומר - בעלך, אמרתי בעלי חולה הוא משותק, אומר, או דם או הילד, אמרתי בסדר, הלכתי נתתי דם, למחרת הלכתי לבקר מה שלום הילד, בסדר, עוד פעם למחרת הלכתי לבקר, אומר אם תבואי פעם השניה, תבואי עם בגדים יכול להיות שהילד יצא הביתה, באתי עם בגדים למחרת, ושאלתי אותו נו מה עם הילד, אומרים לי הילד בסדר, אבל רצוי עוד יום שישאר, בינתיים הלכתי, צאתי מבית חולים אחרי כמה דקות הרופא צועק, גברת גברת, גברת, בואי בואי, אני הולכת אני יודעת מי זה גברת, בסך הכל ילדה לא גברת, הסתובבתי אני רואה שהוא קורה לי בואי, נכנסתי, הכניס אותי לחדר, שאל אותי כמה, בת כמה את, אמרתי לו בערך 18, 17, אנחנו יודעים את הגיל, את האמת לא יודעים את הגיל, סליחה.

היו"ר: תן לה לשתות.

אמינוף ציפורה: שאל אותי איך ההריון עבר, איך הרגשת בהריון? אמרתי לו בסדר, איך הלידה? אמרתי לו רגיל, הוא אומר לא היה ניתוח, לא היה סיבוכים בלידה, לא היה כלום אמרתי לו לא, כמה הבדל, כי לפניו יש לי עוד ילד, כמה הבדל בין הילד הזה לילד הגדול, אמרתי לו.

היו"ר: מה אמרת?

אמינוף ציפורה: אמרתי לו כמה הבדל בין,

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 20 במאי 1996

כ.ה. מימון: והוא היה השני חי?

אמינוף ציפורה: השני חי.

כ.ה. מימון: כבר היה לך נסיון.

אמינוף ציפורה: כן. אחר כך הוא שואל אותי, יש מחלות במשפחה?
 אמרתי לו לא רק בעלי משותק, חצי ככה קשה לו לדבר, לשון
 שלו כבדה, זהו אין מחלות, בקיצור שאל אותי כל הפרטים
 אמר טוב את יכולה ללכת, רשם כל הפרטים, את יכולה ללכת,
 הלכתי, החיתולים שלו עוד לא כיבסתי, אני לא זוכרת כמה
 ימים, שבוע היה שמה, לא יודעת כמה, אני יודעת שהחיתולים
 שלו עוד לא כיבסתי שלקחתי אותו לבית חולים, ביום שישי
 אמרתי אני לא הולכת אני אכבס את החיתולים שלו, יום שישי
 אני לא אלך. פתאום בבוקר, אני מקבלת מברק מבית חולים
 תבואי מייד לבית חולים, הלכתי לבית חולים, הלכתי ישר
 למיטה אני מסתכלת על המיטה, אין לי ילד.

כ.ה. מימון: מה כתבו במברק?

אמינוף ציפורה: שאני אבוא דחוף לבית חולים, אני מסתכלת על המיטה
 אין ילד, אחות באה, אני אומרת איפה חיים, יוסף חיים,
 אומרת אני לא יודעת, עזבי אותי, נשאתי בדילמה איפה ילד

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 20 במאי 1996

שלי איפה הוא? הלכתי באה עוד אחות אחת, אמרתי לאחות איפה חיים יוסף? אמרה אני לא יודעת לכי לרופא תשאלתי אותו, נכנסתי לרופא, אני אומרת לו איפה, מה שלום הילד שלי תלכי למשרד שמה יגידו לך, הלכתי למשרד, אני אומרת לו מה עם הילד שלי? מי זה הילד שלך? יוסף חיים, הוא נפטר, אמרתי איך נפטר, אני באתי שלשום הוא היה בסדר, אכל אחות האכילה אותו, אמר לי הרופא שאני אבוא בגדים אביא, אקח אותו, אומר לי זהו זה, הוא נפטר, אבל את יכולה לשבת באבל יום שני, זה יום שישי אמר לי, ביום שני תשבי באבל, עכשיו תעודת פטירה לא קבלתי, כרטיס שלו, אז היו נותנים מנות בכרטיס, נשאר אצלי אף אחד לא לקח את זה, רק בעל המכולת היה תימני אחרי שנה 8 חודשים, משהו כזה אומר יה משוגעת אם המשטרה תראה אותה, תראה שאת לקחת הזה, ואת לא מסרת, יקחו אותו בית סוהר, נתתי למכולת את הכרטיס,

כ.ה. מימון: כרטיס מזון?

אמינוף ציפורה: כן, וזהו לא ראיתי מזה כלום, לא תעודה לא שום, שום דבר, רק אמרו לי תשבי מיום שני באבל, זהו, רוצים לשאול, תשאלו.

היו"ר: את בטח לא זוכרת שמות של אחיות רופא.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 20 במאי 1996

אמינוף ציפורה: לא יודעת כלום, אמרתי לך אני בתור ילדה.

היו"ר: את לא זוכרת מי היה במשרד?

אמינוף ציפורה: כלום, כלום אני לא יודעת.

כ.ה. מימון: אתם קיבלתם את התשובה הזו, הלכתם אולי לבית הקברות
 בפתח תקווה לבדוק?

אמינוף ציפורה: לא הלכנו לאף מקום התשובה עכשיו רק קיבלנו תעודת
 פטירה, עכשיו.

כ.ה. מימון: ומאז עד היום בעצם לא פניתם, פניתם לשלגי לוועדה.

אמינוף ציפורה: כן, אני לא פניתי,

היו"ר: טוב, אין לנו שאלות יותר, תודה רבה לך.

עדותה של הגב' יהודית אנגל - תיק 229/96

היו"ר: העדה הבאה היא גברת יהודית אנגל, בתיק 229/96, אני
 מזכיר לך שעליך לומר את האמת, את כל האמת, ורק את האמת.
 את מתחילה את מכתבך בהתייחסות לפנייתך אלינו מיום
 3.1.95, את לא קיבלת הזמנה או?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 20 במאי 1996

יהודית אנגל: לאן, לכאן?

היו"ר: אז,

כ.ה. מימון: למה התכוונת שכתבת פה?

יהודית אנגל: אז לא קבלתי, עכשיו קבלתי, עכשיו קבלתי את ההזמנה
 ובאתי.

היו"ר: קיבלת הזמנה בתיק הזה, זה מספר חדש 229 אבל את כותבת
 במכתב שאת פנית אלינו כבר בינואר.

יהודית אנגל: פנית לעמותה בראש העין,

כ.ה. מימון: ואת כותבת אלינו,

יהודית אנגל: כן, אחר כך כתבתי אליכם.

כ.ה. מימון: כן, אבל את כותבת שפנית אלינו בינואר, ולא קיבלת
 התייחסות.

כ.ה. קובל: אבל בינואר 95 הועדה עוד לא קמה.

יהודית אנגל: אני פנית לעמותה בראש העין.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 20 במאי 1996

כ.ה. מימון: אתם לא מבחינים בין העמותה והועדת חקירה.

יהודית אנגל: לי אמרו בעמותה שאני אשלח מכתב אז שלחתי להנה שני מכתבים.

כ.ה. מימון: בסדר, עכשיו זה ברור, את בעניין אחותך נעמי, כן?

יהודית אנגל: נכון, נכון.

היו"ר: אז את כותבת פה שהגעתם ארצה מתימן בשנת 49, ושיכנו אותכם במרכז העליה בבית ליד.

יהודית אנגל: נכון.

היו"ר: ואת נותנת פרטים על אביך ואחותך, וגם את עלית אז?

יהודית אנגל: כן, אני אחותי ואבא שלי.

היו"ר: והפניה שלך נוגעת לאחותך נעמי צדוק.

יהודית אנגל: נכון.

כ.ה. מימון: היא היתה בת שנה וחצי?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 20 במאי 1996

יהודית אנגל: שנה וחצי שנתיים.

כ.ה. מימון: שעליתם הנה.

יהודית אנגל: נכון.

כ.ה. מימון: זאת אומרת היא נולדה בתימן.

יהודית אנגל: נכון.

היו"ר: עכשיו את גם ממשיכה משלב שאנחנו לא יודעים מה שקרה לפני זה, האשה שלקחה אותה, טענה מי זו.

יהודית אנגל: אני אספר לכם.

ירדנו מהמטוס, אנחנו היינו צריכים להגיע ביום רביעי לארץ, אבל כיוון שאמא שלי היתה חולה, נפטרה ביום רביעי ואז לא יכולנו להגיע לארץ, הגענו ביום שבת, ואני הייתי כביכול אחראית על אחותי, הייתי בת 7, ועוד אחות היתה לי,

כ.ה. מימון: זאת אומרת שלושה ימים אחרי שהאמא נפטרה, עליתם לארץ?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 20 במאי 1996

יהודית אנגל: כן, והיא היתה ילדה יפה בריאה, לא היה לה שום דבר, ובאה מישהי ואמרה לי, אנחנו הגענו לאיזה אולם כזה, כל העולים, ואמרה לי אני אקח אותה רק לרחוץ אותה ולהחליף אותה, ואני אביא אותה, אמרתי לה בסדר.

היו"ר: סתם אישה או לבושה ככה,

יהודית אנגל: מישהו מהעובדים אני לא, לא זוכרת, הייתי בת שבע.

כ.ה. קובל: מישהו מהעובדים?

יהודית אנגל: מישהו מהעובדים שקיבלו אותנו, כי היא התעסקה עם עוד אנשים, והיא אמרה לי אני רק אקח אותה אחליף אותה, אלביש אותה ואני אביא אותה, אמרתי בסדר.

כ.ה. מימון: עוד בשדה התעופה?

יהודית אנגל: לא, באולם הזה שהגענו, בבית ליד, אחרי שירדנו מהמטוס, כן, והיא לקחה את הילדה, ובינתיים נתנו לנו לחם וריבה ותה לשתות, ונתנו לנו שמיכות ושלחו אותנו לישון, אני ואחותי ואבא שלי, אנחנו לא היינו ב, היינו במצב נורא כי אמא שלי נפטרה, וגם היה נורא, ואבא שלי היה נורא חולה, ורק אני תפקדתי בתור בן אדם.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 20 במאי 1996

כ.ה. קובל: בת כמה את היית אז?

יהודית אנגל: בת 7

כ.ה. מימון: את לא הייתי הגדולה?

יהודית אנגל: אני הגדולה כן.

וזהו, ואחרי שחילקו לנו שמיכות ואוכל, ושלחו אותנו לישון, ואני אומרת לאבא שלי אבא מה עם אחותי, אחותי, לא החזירו אותה, אז הלך לאחות ואמר אני רוצה את הילדה שלי, היא אמרה בסדר תקף אני אביא לכם את הילדה שלכם, הביאו לנו ילד, אני ראיתי, אני אומרת לו אבא זה לא אחותי, ראינו ילד, החזרנו אותה, אחר כך עוד פעם הביאו לנו ילדה לא אחותי, אני אומרת לו אבא זה לא אחותי, אז אומר טוב, טוב, אתם יודעים מה מחר נביא לכם אותה, אל תדאגו לכו לישון ואנחנו נביא לכם אותה מחר, למחרת הלכנו בבוקר כבר לא היה לזכר, אמרו לא, העבירו אותה לאיזה מחנה אחר, אבא שלי הלך חיפש, אני הייתי עם אחותי השניה, הלך חיפש, חיפש לא מצא כלום, אפילו הגענו בזמנו עד בן גוריון זכרנו לברכה, ושום דבר לא היה, אחרי גיל 18 קבלנו צו גיוס לילדה,

היו"ר: על שמה נעמי צדוק?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 20 במאי 1996

יהודית אנגל: נכון נעמי צדוק כן.

כ.ה. מימון: יש נקודה שאת צריכה לחזק אותה.

יהודית אנגל: כן.

כ.ה. מימון: את היית בת 7 נכון?

יהודית אנגל: נכון.

כ.ה. מימון: את זוכרת שהחזירו לכם ילד וילדה שלא שלכם?

יהודית אנגל: נכון, כן, זה אני זוכרת כאילו היום, גם אם יביאו
 את אחותי היום אני אכיר אותה.

כ.ה. מימון: הם היו תימניים הילדים הקטנים?

יהודית אנגל: לא היה משהו אחר, כי כל העליה היתה תימנית.

כ.ה. מימון: אני אבל רוצה לחזק את זה.

יהודית אנגל: אני חושבת כי אני לא זוכרת היה מישהו אחר איתנו,
 רק תימנים היינו, אנחנו באנו רק תימנים.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 20 במאי 1996

כ.ה. מימון: אבל את בטוחה שהחזירו ילד שלא שלכם.

יהודית אנגל: אני בטוחה כאילו שזה היום, ואם יביאו את אחותי היום אני גם אכיר אותה, כי יש לה צלקת בראש ואני יכולה להגיד.

כ.ה. מימון: היא היתה בת שנה וחצי כבר.

יהודית אנגל: שנה וחצי שנתיים, בתימן היו עושים מקווה כזה, אז היה לה בראש והביאו את זה, ילדה בלונדינית.

כ.ה. מימון: וקיבלתם צו גיוס אחרי 19 שנה?

יהודית אנגל: כן.

כ.ה. קובל: בשום שלב לא הודיעו לכם שהיא נפטרה?

יהודית אנגל: לא קיבלנו שום הודעה שהיא נפטרה,

כ.ה. קובל: לא בעל פה ולא בכתב?

יהודית אנגל: לא בכתב ולא בעל פה ולא כלום, פשוט לקחו אותה ולא החזירו.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 20 במאי 1996

כ.ה. מימון: איפה גרתם בשנים אחרי בית ליד?

יהודית אנגל: אחרי בית ליד עברנו למעברה ברמת השרון.

כ.ה. מימון: בשנים אחרי זה.

יהודית אנגל: ואחרי זה עברנו לשיכון מזכחי ברמת השרון.

כ.ה. מימון: למה לא פניתם לוועדות הקודמות.

יהודית אנגל: איזה, מי ידע על ועדות קודמות?

כ.ה. מימון: ועכשיו אתם יודעים?

יהודית אנגל: כן, כן.

היו"ר: בכל זאת אתם, את אומרת שהביאו לכם ילד ואחר כך ילדה,
 ואת אמרת שאלה לא האחות שלך

יהודית אנגל: נכון.

היו"ר: את זה עשו מהנהלת המחנה?

יהודית אנגל: זה אותם אנשים שלקחו את הילדה, את אחותי.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 20 במאי 1996

היו"ר: לא, אשה לקחה אותה,

יהודית אנגל: לקחה אישה ואותו דבר גם אישה, היא הביאה קודם בן,
 ואני אמרתי לאבא שלי,

כ.ה. קובל: אותה אישה הביאה את הבן?

יהודית אנגל: אותה אישה כן, כן, אמרה הינה, אמרתי לה זה לא
 אחותי זה בן, ואחרי זה הביאה עוד ילדה, אמרתי לה זה לא
 אחותי זה מישהי אחרת.

היו"ר: אבל את לא יודעת לאן שייכת האשה הזו, להנהלת המחנה, או
 לבית ילדים, או

יהודית אנגל: לא, לא, אני לא ידעתי כלום, קודם כל אבא שלי היה
 חולה מאוד, כי באנו מחדש עדן, ושם היה נורא כולם היו
 חולים אבא שלי היה מאוד

כ.ה. מימון: כמה זמן הייתם בחשד?

יהודית אנגל: היינו איזה חודש ימים.

כ.ה. מימון: והאבא חי?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 20 במאי 1996

יהודית אנגל: האבא חי, כן, שיהיה בריא, הוא זקן כבר אבל הוא חי.

היו"ר: טוב, תודה רבה לך.

עדותה של הגב' אורלי ירמיהו
 אורלי ירמיהו: שמי אורלי ירמיהו,

כ.ה. קובל: ושם ההורים?

אורלי ירמיהו: מחדון ומחדון כדיה, הם באו גם עם אחותי שהיא צביה.

היו"ר: טוב, העדה הבאה היא גב', אורלי ירמיהו שמך הפרטי אורלי.

כ.ה. מימון: ואת אחות של סעידה?

אורלי ירמיהו: אני אחות של סעידה.

היו"ר: טוב, אני מזכיר לך שעליך לומר את האמת, את כל האמת ורק את האמת, והאמת שלך היא בודאי מה ששמעת מההורים בבית.

אורלי ירמיהו: ראשית אני רוצה לבקש מכם העתק מהפרוטוקול, כי

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 20 במאי 1996

אחרת זה לא חשוב, אני מבקשת שאם אתם תוכלו לאפשר לנו לקבל העתק מהפרוטוקול שאתם רושמים.

היו"ר: אחרי שהוא יודפס את יכולה לבוא למשרד ולבקש העתק.

אורלי ירמיהו: טוב, תודה לכם כבוד השופטים, אני רוצה להגיד לכם שההורים שלי הגיעו מתימן, ועד שהם הגיעו לעדן היה להם מרחק של איזה 800 ק"מ שהם הלכו ברגל, והם באו עם כל הדברים שלהם, וכבר מאז שהם הגיעו לחיפה שם, לקחו להם את כל מה שהיה להם, אמרו להם,

היו"ר: לאן בחיפה הם הגיעו?

אורלי ירמיהו: לפני שהם הגיעו, מה שאני שומעת מההורים שלי, מאבא שלי, הוא היה גם צורף, היה להם הרבה דברים, היה להם כתבי עת, היה להם זהובים כספים, הכל, אמרו להם אתם לא עולים למטוס, עד שאתם לא שמים את הדברים ליד המטוס, כי המטוס יפול, שיקרו עליהם עוד שהם היו אנשים נאיבים תמימים, איך אפשר ככה, איך עבדו עליהם, אז כבר מאז כבר ראינו את כל השקר שלהם ואת כל הנאיביות של ההורים שלי איך שהם האמינו להם ואמרו להם על המצפון שלכם, אם אתם תעלו עם הדברים אתם שהמטוס ישקע, המטוס יפול, ורק התחילה הפרשה, הם באו עם ילדה יפהיפיה, ילדה בריאה, בת שנה, היא היתה מקוררת, משהו כזה, לקחו אותה לבית חולים

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 20 במאי 1996

ואמא שלי עוד הניקה אותה, היתה הולכת שלושה פעמים הבית
 חולים היה קרוב לחיפה.

כ.ה. קובל: רגע לאן העבירו אותם כשהם הגיעו לארץ?

אורלי ירמיהו: לחיפה.

היו"ר: איפה בחיפה, מה זה חיפה?

אורלי ירמיהו: שער העליה. סליחה, אני לא כל כך,

היו"ר: אנחנו שואלים את תעני.

אורלי ירמיהו: בבקשה אני אענה לכם, עכשיו בשער העליה המקרה
 הכאוב שזה מה שאותי מרתיח ואנחנו סבלנו כל החיים שלנו,
 משנת 63 אנחנו טובלים את זה שההורים שלי כל הזמן, רק
 אמרו לקחו לנו את הילדה לקחו, וכל הזמן היו דופקים על
 האוזן על הפנים על הכל והיו בוכים, ומי שסבל את זה רק
 הילדים, אני ואחים שלי, והילדה היתה בת שנה, אמא שלי
 היתה צריכה להניק אותה שלוש פעמים בבית חולים היתה
 הולכת וחוזרת,

כ.ה. קובל: לקחו אותה לבית חולים?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 20 במאי 1996

אורלי ירמיהו: לבית חולים, היא היתה סתם מקוררת אמרו לה, אמא שלי קודם היתה יומיים בבית חולים

כ.ה. קובל: איזה בית חולים?

אורלי ירמיהו: בחיפה, קרוב, משער עליה, איפה שהעולים היו, מרחק שהם יכלו ללכת ברגל.

כ.ה. מימון: רמבם.

אורלי ירמיהו: רמבם נכון

כ.ה. מימון: היא היתה הבת הראשונה שלהם נכון?

אורלי ירמיהו: היא לא היתה הבת הראשונה, הם באו עם עוד ילדה, הנה אחותי פה,

כ.ה. מימון: עוד ילדה גדולה, היא היתה אז בת שנה שנתיים.

אורלי ירמיהו: שנתיים משהו כזה, וסעידה היתה בת שנה. אמא שלי היתה צריכה להניק אותה שלוש פעמים היתה הולכת

כ.ה. קובל: לבית החולים?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 20 במאי 1996

אורלי ירמיהו: לבית החולים, היתה הולכת לבית החולים שלוש פעמים בבוקר, בצהריים, ובערב. יומיים היא היתה שמה אפילו לא נתנו לה מים לשתות, לא נתנו לה אוכל, שום דבר התייחסו אליה בזלזול, היו, אמא שלי מספרת שהיו נותנים לה מכות על הזה, שקט את לא צריכה לאכול את לא צריכה כלום, תניקי את הילדה, איך אפשר, איך אתם, איך עושים דבר כזה? אמא שמניקה אני אמא לילדים, אמא שמניקה לא נותנים לה לא אוכל, לא מים, לא שום דבר, איך מגיעים למצב כזה, איך אפשר במדינה שלנו, וזה אנשים שלנו, מה הם קיבלו את כל ה, מה שעשו להם בגרמניה הם עושים את זה להורים שלי? ואחרי יומיים אמרו להם אין כבר ילדה, לא נתנו להם לא תעודת פטירה, לא נתנו להם שום דבר, לא תעודת פטירה לא קבר, ההורים שלי הם משפחה שכולה, היום שהם הולכים לקבר של אחי יש להם מצבה, אבא שלי אומר קדיש, פה אין להם שום דבר, לא נתנו להם לא קבר, אספ יש גופות, תנו לנו גופות, תנו לנו מצבה תנו לנו, תראו לנו, אם היא באמת מתה, אם היא רשומה במשרד הפנים, היא לא כתוב עליה לא שהיא נפטרה, שלחו לה צו גיוס, צו גיוס באה המשטרה לאבא שלי, הילדה שלכם עריקה למה היא לא באה לצבא, שלחו הכל, מסיכות אב"כ התקשרו למה היא לא באה לקחת, הכל עשו למענה, אמרו להם, איפה הילדה איפה איפה הגופה, איפה המצבה, עוד פעם להאמין לעמי חובב הזה, לליצן הזה, למנובל הזה, שאומר שאין, אני מאוד נרגשת אני מצטערת, אפילו ש, את אמא לילדים אם היו לוקחים לך ילדה איך היית

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 20 במאי 1996

מגיבה? איך היית מגיבה? אני אמא לילדים, אם היו לוקחים לי הילד שלי, אני הייתי משתגעת, אני הייתי משתוממת, ותאמינו לי שאם אתם לא תפעלו בנושא הזה אז יקומו הרבה משולמים, ועוזי משולם ואפילו שזה לא אתם,

היו"ר: תראי, אל תפחידי אותנו.

אורלי ירמיהו: אני לא מפחידה אף אחד.

היו"ר: תנמיכי את הקול קצת בבקשה.

כ.ה. קובל: אז תדברי בכל זאת, תרגעי קצת, תדברי יותר בשקט,

אורלי ירמיהו: אבל תתייחסו, בבקשה מכם תתייחסו, אם הילדה הזאתי מתה, תראו לנו גופה, תראו לנו מצבה, אל תוליכו אותנו שולל, למה אתם לא מפרסמים בטלויזיה, למה אתם לא מפרסמים בעיתונים? למה, ההורים שלי לא מבינים.

היו"ר: תספרי לנו את העובדות ואל תתני לנו עצות.

אורלי ירמיהו: ספרתי את העובדות, העובדה היא כזאתי שלקחו להורים שלי, לאמא שלי את הילדה מהידיים ומאז היא לא ראתה אותה, לא ראתה לא גופה, לא ילדה, לא מצבה לא שום דבר, מה אתה רוצה שאני אגיד לך?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 20 במאי 1996

היו"ר: אני לא רוצה, את רוצה להגיד.

אורלי ירמיהו: אני רוצה שאתה תגיד לי היום שאתה תפעל בנושא הזה
 אני רוצה רוצה לראות אם הילדה מתה, תראה לי תעודת
 פטירה, למה אין לנו את התעודת פטירה?

היו"ר: מה את פונה אלינו בצורה כזו, אנחנו לא חייבים לך כלום.

אורלי ירמיהו: אתה לא חייב לי כלום.

היו"ר: אז בבקשה תפסיקי,

אורלי ירמיהו: מינו אתכם כדי לעזור,

היו"ר: תפסיקי, אל תתני לנו,

אורלי ירמיהו: בסדר, אבל אנחנו פונים אליכם שאתם תפעלו בנושא.

היו"ר: פניתם, שאלנו אותך שאלות, רשמנו את העובדות, ובזה
 גמרנו.

אורלי ירמיהו: טוב, תודה רבה לכם.

היו"ר: אנחנו רק רוצים לדעת אם יש לכם את צווי הגיוס, אמרת

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 20 במאי 1996

שקבלתם צווי גיוס.

אורלי ירמיהו: בשנת 52 זאת אומרת ההורים שלי, אני לא, עלו בשנת 52, פנו אליהם, אתם יכולים לפנות למדינת ישראל.

כ.ה. מימון: יש לכם מסמכים של הילדה?

אורלי ירמיהו: אליון לי.

כ.ה. מימון: זה מה ששואלים אותך.

אורלי ירמיהו: ובמשרד הפנים היא רשומה כי,

כ.ה. מימון: זה אנחנו יודעים, לך אין שום תעודת זהות או משהו.

אורלי ירמיהו: שום מסמך הם לקחו להם את הכל, תאמין לי שהם היו ערמומיים והם דאגו לקחת את הכל להורים שלי, וההורים שלי הם אנשים מבוגרים והם ידעו לסדר, אותי הם לא מסדרים או אנשים כמונו צעירים, אנשים כמוהם שעלו, ...

היו"ר: בסדר, שמענו.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 20 במאי 1996

היו"ר: העד הבא הוא מר בנימין אבירם בתיק 257/96
 מר אבירם אני מזכיר לך שעליך לומר את האמת, את כל האמת
 ורק את האמת.

כ.ה. מימון: שם הקודם היה בורה?

בנימין אבירם: בורה.

כ.ה. מימון: מתי החלפתם את השם?

בנימין אבירם: אני רק החלפתי, האחים לא החליפו. אני לא החלפתי,
 אני עברתי את שם המשפחה, מכיוון שזה בתימנית,

כ.ה. מימון: בסדר, אז מדברים על התאומים בורה, שאתה אח שלהם?

בנימין אבירם: נכון, אמת.

היו"ר: אולי תגיד לנו, רק ההורים או המשפחה באו מתימן?

בנימין אבירם: באו מתימן.

היו"ר: באיזה שנה?

בנימין אבירם: האמת שאני לא כל כך זוכר באיזה בדיוק שנה. בעליה

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 20 במאי 1996

של כל, 9, 48, כן משהו כזה.

כ.ה. מימון: לאן הם הלכו כשבאו מתימן?

בנימין אבירם: הם הגיעו למעברת כסלון פרוזדור ירושלים,

היו"ר: אנחנו מכירים כבר כל כך הרבה מעברות וכל פעם מתווספת מעברה נוספת, עוד לא שמענו. אז מה קרה בשנת 51? נולדו,

בנימין אבירם: כן, אימי היתה בהריון בחודש התשיעי ואבא שלי לקח אותה לבית חולים ליולדות ובאזור הזה, אני אפילו לא ידע בדיוק באזור של ירושלים, והיא ילדה תאומים, בן ובת, עכשיו היא היתה בסביבות 4 ימים שם בבית החולים, אחת האחיות,

היו"ר: אתה יודע איזה בית חולים?

בנימין אבירם: בדיוק באיזה בית חולים זה אני רוצה לחפש לדעת בדיוק, אני גם כן לא כל כך יודע בדיוק, אבל כעבור 4 ימים אחרי הלידה, אמרו לאמי שהילדים קצת חולים שתלך הביתה, ותבוא תוך יום יומיים והיא תקבל את הילדים, ואכן היא באה אחרי יום יומיים כמה שהבנתי מהסיפור של הורי, ובאו והאחות אמרה להם שהם מתו,

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 20 במאי 1996

היו"ר: שניהם?

בנימין אבירם: שניהם מתו, עכשיו, זה מוזר, שניים מתים למות
 באותו רגע, באותה שעה, באותה דקה, זה מאוד.

כ.ה. קובל: אמרו שהם מתו באותו יום ובאותה שעה?

בנימין אבירם: כן, אחרי יומיים שהיא הגיעה, אמרו לה שהם מתו,

כ.ה. מימון: אלה היו הילדים הראשונים של אמא?

בנימין אבירם: לא, לא.

כ.ה. מימון: היו לה ילדים?

בנימין אבירם: הם היו לפני,

כ.ה. מימון: לא, לפניהם היו עוד ילדים?

בנימין אבירם: כן.

כ.ה. קובל: אתה יודע אם הם היו פגים או שנולדו במשקל רגיל?

בנימין אבירם: כפי מה שהבנתי הם נולדו רגיל, הם ארבעה ימים היא

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 20 במאי 1996

ראתה אותם.

כ.ה. מימון: היא הניקה אותם גם בארבעה ימים?

בנימין אבירם: היא הניקה אותם ארבעה ימים.

כ.ה. מימון: אתה בטוח?

בנימין אבירם: לפי הסיפורים של אמי כן. וכל הזמן בבית האוירה
 היתה,

היו"ר: ואמרו לה שהם מתו,

כ.ה. קובל: שניהם מתו.

היו"ר: והיא הגיבה באיזה צורה שהיא?

בנימין אבירם: תראה היא באה היתה מאוד תמימה, ובאותו זמן הם לא
 ידעו מה לעשות, והם לא האמינו שהם מסוגלים לעשות זאת
 אומרת שהמצב הוא כזה.

היו"ר: כן, לא חשבו על הדברים האלה אמנם, אבל היו ספקות בבית
 במשך כל השנים שזה היה נראה להם מוזר.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 20 במאי 1996

כ.ה. קובל: הם הלכו לאיזה שהוא מקום לאותו בית חולים שהיא ילדה
 שם?

בנימין אבירם: הם היו בבית חולים זאת אומרת הם לא נתנו להם,
 פשוט אמרו להם הם מתו וזהו, לא נתנו להם שום מסמך, שום
 תעודת פטירה, שום כלום.

כ.ה. קובל: מה בעניין קבורה.

בנימין אבירם: שום קבורה שום כלום לא נתנו להם שום דבר.

היו"ר: והם קיבלו עליהם את הדין ולא עשו שום דבר.

בנימין אבירם: תראה אם אני עד היום לא ידעתי מה לעשות ואיך
 לאכול את זה, אז כמובן שהורי הם, זכרונם לברכה, לא
 ידעו.

כ.ה. מימון: ההורים נפטרו? זה גם רואים פה פנית למשטרה, באיזה,

כ.ה. קובל: במרץ השנה.

כ.ה. מימון: השנה רק פנית למשטרה.

בנימין אבירם: אחרי שראיתי את כל ההוכחות בטלויזיה וכל הדברים

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 20 במאי 1996

האלה, למעשה זה משהו הזיז אותי, אמר לי משהו פה לא בסדר, אתה חייב לעשות משהו.

כ.ה. מימון: זו גם הסיבה שלא פניתם לוועדות הקודמות?

בנימין אבירם: נכון, הראש פשוט לא מאמין שיכול להיות מצב כזה, אתה מבין? כמה ששמעתי את זה בבית, אבל אתה יודע, אולי לא חושב, אולי לא יכול להיות, אבל אחרי שאתה רואה את כל הדברים האלה,

כ.ה. מימון: לא קיבלתם איזה מסמכים, כמו צו גיוס או דברים כאלה?

בנימין אבירם: לא קבלנו צו גיוס, שום דבר.

כ.ה. קובל: למה אתה מזכיר בתלונה שלך במשטרה את המושב טל שחר?

בנימין אבירם: אני אמרתי טל שחר, כי אני לא ידעתי את זה בדיוק, אחרי שבררתי בדיוק, אני התבלבלתי אמרתי להם, אני נגשתי חזרה למשטרה ואמרתי להם שיש לי טעות באזור ש,

כ.ה. קובל: זה לא טל שחר.

בנימין אבירם: זה לא טל שחר, זה פרוזדור ירושלים בכפי שהזכרתי.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 20 במאי 1996

כ.ה. מימון: זה בית חולים בירושלים.

בנימין אבירם: כן.

כ.ה. מימון: כי אם זה טל שחר יש בתי חולים יותר קרובים, קפלן וזה.

בנימין אבירם: יש לי פה, יש לי אדם שהוא מבוגר, יש לי כמה עדים.

כ.ה. מימון: זה כבר ראינו שהוא מודה שהאמא ילדה.

בנימין אבירם: כן, והוא יודע גם כן את הפרטים הוא זוכר בדיוק והשאלה אם כדאי להביא אותו כי סך הכל הם מבוגרים.

כ.ה. מימון: אם יש לו מה להוסיף אז אין מניעה.

היו"ר: רק אם הוא יכול להגיד באיזה בית חולים.

בנימין אבירם: הוא אמר במה שהוא כתב.

כ.ה. קובל: לא, במה שהוא כתב הוא לא אמר, הוא אומר לקחו אותה לבית חולים.

בנימין אבירם: לא, אבל גרנו במעברת כסלון, ככה הוא כותב, וככה

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 20 במאי 1996

זה היה שם.

כ.ה. קובל: כן, אבל איזה בית חולים הוא לא כותב.

בנימין אבירם: לא, אנחנו לא יודעים, באמת שלא יודעים, צריכים לבדוק את זה ברישומים.

היו"ר: גם העד לא יודע?

כ.ה. קובל: תשאל אותו, אם הוא יודע לאיזה בית חולים האמא נלקחה ושם ילדה, אז אתה יכול לכתוב לנו במכתב, לפי מספר התיק שיש לך בהזמנה.

כ.ה. מימון: וגם אם אתה יכול קצת לצמצם את התאריך למשהו יותר ברור כי שנת 51 היא 12 חודש, האם אתה זוכר או שנאמר לך באיזה,

בנימין אבירם: כן העד כתב לי אמר לי שזה בערב ראש חודש סיוון.

היו"ר: נו, זה גם כן עוזר.

כ.ה. מימון: אז אם תוכל להמציא לנו את שם בית החולים.

בנימין אבירם: זה הבעיה שאני מתקשה ואני לא יודע, אני הייתי

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 20 במאי 1996

מעוניין מאוד לראות ברישומים אולי לראות ברישומים
 ולראות את השם של האמא שלי, זה היה עוזר, זה הבעיה שאני
 לא יודע איך להתחיל עם זה, איפה לחפש,

כ.ה. מימון: כל מסמך שיש לך, יכול להיות שיש שם איזה תעודה או
 משהו, תשלח אלינו לפי מספר התיק הזה זה יכול לעזור.

היו"ר: איפה אתה גר כיום? ברעננה.

בנימין אבירס: נכון.

היו"ר: ואין לך שום קשר עם אנשי כסלון.

בנימין אבירס: הם התפזרו, חלקם נמצאים בנחלה, חלקם נמצאים
 בבקוע, הם התפזרו, חלקם ברעננה,

כ.ה. מימון: היינו רוצים לדעת למשל כאשר מישהו היה חולה במעברת
 כסלון, לאיזה בית חולים נהגו לקחת אותו,

היו"ר: אולי בין הותיקים יודעים.

כ.ה. מימון: אבל הוא יכול לבדוק את זה.

כ.ה. קובל: אולי תבדוק אצל מר שרעבי.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 20 במאי 1996

היו"ר: תבדוק אתה יודע איזה פרטים נחוצים לנו, אתה אומר בעצמך שאילו ידעת את הפרטים היית הולך לבית החולים לבקש לראות רישומים, אולי אנחנו נוכל לעשות את זה ביתר קלות, בסדר?

היו"ר: תודה רבה לך.